

A csend hangja

A csillogás árnyéka

A ház termei ragyogtak. Kristálycsillárok szórták szét a fényt, mintha a csillagok maguk is meghajoltak volna előttünk. A márványpadlón selyembe öltözött vendégek lépkedtek, poharukban pezsgő, arcukon mosoly — de én láttam, hogy ezek a mosolyok üresek. Üresek, mint az a világ, amit Viktor épített magának. Egy világ, ahol minden csillogás mögött vér és csend lapult.

Ott állt a terem közepén, mint egy koronázatlan király. Nem kellett kimondani, hogy ő a góré — mindenki tudta. A tekintete uralkodott, a mozdulatai parancsokat osztottak, még akkor is, ha nem szólt egy szót sem. A vendégek nem vele beszélgettek, hanem körülötte, mintha a pusztja jelenléte elég lett volna ahhoz, hogy megmutassák, hol állnak a társasági ranglétrán. A hatalom itt nem szóval, hanem tekintettel mérgezett.

Én egy lépéssel mögötte álltam. Mélybordó selyemruha volt rajtam, törékeny alakomat kiemelte. Az anyag a bőrömnek tapadt, hűvös volt a lapockámon, mintha figyelmeztetne: ne feledd, kinek a tulajdona vagy. A vállam feszült, állkapcsom alatt apró rándulás, de a szemem... a szemem már nem csillogott. Olyan volt, mint egy elfeledett tó, amit senki sem látogatott.

Bókokat kaptam, én pedig bólintottam. A mosolyom gyakorlott volt, mint egy színésznőé, aki ezerszer eljátszotta ugyanazt a szerepet. A szerepet, amit Viktor írt nekem, és amit már régóta gyűlöltem. Ajkak felfelé, szemek mozdulatlanok, mellkasban lapuló légzés. Ez voltam én.

A terem szélén Dávid állt.

A testőr.

Fekete öltöny, fülében kommunikátor, tekintete éber. De nem Viktorra figyelt. Rám figyelt. Éreztem, ahogy minden rezdülésemet követte — a pezsgő remegését a pohár szélén, azt a pillanatot, amikor túl sokáig néztem ki az ablakon. Nem tudta még, miért figyel ennyire. Csak azt, hogy bármi áron meg akart védeni. És én... én már nem tudtam eldönteni, hogy ez megnyugtat vagy még jobban összetör.

A zene elindult.

Vonósnégyes játszott, de a dallam hideg volt, mint a márvány. Viktor felemelte a poharát, a vendégek utánozták. „A győzelemre” — mondta, és nevetett. Senki sem merte megkérdezni,

kinek a győzelméről beszél. Mindenki tudta: megint bekebelezett egy kisebb céget, mit sem törődve azzal, hogy ezzel kit tett tönkre. A győzelem itt nem ünnep, hanem ítélet.

A fények alatt árnyékok lapultak. És az árnyékban már megmozdult valami. Egy pillantás. Egy gondolat. Egy döntés, amely még nem született meg — de már úton volt.

Viktor, anélkül, hogy rám nézett volna, keményen megfogta a derekam, és maga mellé húzott. Ujjai szinte zúzódásokat hagytak a csípőmön. Fel sem szisszentem. Megszoktam már ezt a fajta durvaságot. A fájdalom már nem volt új. Csak emlékeztető.

— Remélem tudod, hogyan szerezz nekem örömet a bankett után, hogy megünnepeljem a győzelmemet?! — sziszegte.

A jól begyakorolt mosoly automatikusan megjelent az arcomon, szinte ösztönösen. Mint egy reflex, amit már nem tudtam kontrollálni.

— Természetesen, mint mindig — válaszoltam, és bár arcomon ott volt a megszokott mosoly, a hangomban gúny és undor bujkált. Viktor még erősebben vágta ujjait a bőrömbe, mint egy satu, fájdalmas nyomot hagyva rajtam. Mindig gyönyörködött az általa okozott sérülések látványában. Csodálta őket, mint birtoklásának, hatalmának ékes bizonyítékait.

— Viseld magad, asszony. Tudd, hol van a helyed, vagy esküszöm, olyan büntetést kapsz, hogy nem fogsz tudni lábra állni. Ugye érted, mire gondolok?

Értettem.

Mindig értettem.

És mindig hallgattam.

A villa ebédlője ragyogott. A kristálypoharakban vörösbor csillogott, a gyertyák fénye aranyra festette a márványasztalt. A szolgák hangtalanul mozogtak, mintha nem is emberek lettek volna, csak árnyak, akik tudták, hogy a csend a legbiztonságosabb válasz.

Viktor az asztalfőn ült. Természetesen. Mint egy trónon. A szeme végig pásztázta a vendégeket, mintha mindenki csak egy szám lenne egy excel-táblázatban. A mosolya udvarias volt, de hideg. Mint a penge, amit még nem használtak.

Én mellette ültem. A felesége. A dísz. A porcelánbaba, amit kiállítanak, de sosem érintenek meg igazán.

David az ajtó mellett állt. Fekete öltöny, mozdulatlan test. De a szeme... a szeme rám szegeződött. Nem tolakodóan. Figyelőn. Mint aki tudta, hogy a csend néha hangosabb, mint a sikoly.

A vacsora menete precízen zajlott. Előétel, főétel, desszert. A vendégek nevetgéltek, Viktor néha közbeszólt, én pedig mosolyogtam. Gyakorlottan. Mint aki tudta, hogy a mosoly a legjobb álca.

– Júlia, kedvesem – szólalt meg Viktor, miközben egy falatot forgatott a villáján –, ma este különösen csinos vagy. Remélem, nem csak a vendégeknek öltöztél így.

A gyomrom összerándult. A hangja lágy volt, de a szavak mögött ott lapult a fenyegetés. Mint mindig.

– Természetesen neked is – válaszoltam, és a hangom nem remegett. Még.

David egy pillanatra megmozdult. Apró rezdülés, amit csak én vettem észre. Mintha a teste reagált volna a mondatra, amit nem neki címeztek.

A desszertnél már alig éreztem az ízeket. A villa csillogott, a vendégek nevetgéltek, Viktor elégedett volt. És én... én csak túl akartam élni az estét.

Aztán, amikor mindenki elvonult, és a szolgálók elkezdtek leszedni az asztalt, Viktor felállt.

– Júlia, menj fel. Ma este beszélgetni akarok veled.

A szívem kihagyott egy ütemet. Tudtam, mit jelent ez. Mindig tudtam. Az arcán ott volt az a gúnyos, undorító vigyor. Tudtam, ha így nézett rám, akkor biztos lehetek abban, hogy megint megkapja, amit akar. Sosem kért. Követelt. Elvette azt, ami az övé, erőszakkal.

Felálltam. Davidre néztem. Egy pillanatra. A szeme nem mozdult. De benne volt minden. És én elindultam felfelé. A lépcsők halkán nyögtek alattam. Mint én. Belül.

Miután Viktor végzett, szinte azonnal elaludt. Én kiosontam a szobából. Halkan, nesztelenül. Amúgy sem volt ott keresnivalóm. Sohasem tűrte, hogy ott maradjak. Maradni? Soha eszembe sem jutott. Futni, menekülni... ez volt a vágyam minden ilyen eset után. Ahogy most is. A testem fájt. A lelkem még jobban. Viktor megkapta, amit akart. Mint mindig. Sosem kért. Követelt. Elvette. És én... én csak túléltem.

Most levegőt akartam. Valódit. Nem pezsgőillatút, nem parfümbe csomagoltat. Csak levegőt. Mert ha még tudtam lélegezni, talán még nem haltam meg teljesen. Lépteim önkéntelenül vittek a díszes korláttal körbevett erkélyre.

A bordó ruha még mindig rajtam volt, de már nem volt semmi elegancia. Csak emlék. A márvány hideg volt a tenyerem alatt, ahogy a korlátra támaszkodtam. A szél belekapott a hajamba, és egy pillanatra úgy éreztem, mintha valaki simogatna. De tudtam, hogy ez csak a szél. A szívem nem reagált. Még mindig bénult volt.

A város fényei alatt az árnyékok hosszabbak voltak, mint valaha. És az árnyékban már megmozdult valami. Egy pillantás. Egy gondolat. Egy döntés, amely még nem született meg — de már úton volt. És akkor... megéreztem a mozdulatot mögöttem. Halk, de határozott léptek. Nem voltak fenyegetőek. Inkább... figyelmesek. A testőröm, David. Ő volt az egyetlen, aki nem csak nézett — látott is.

— Hideg van — mondta halkan. A hangja nem parancsolt. Nem figyelmeztetett. Csak volt.

— Néha jobb, ha fázik az ember — válaszoltam. – Legalább tudja, hogy él.

Nem tudtam, miért mondtam ezt. Talán mert neki nem kellett hazudnom. Lépései közeledtek. Nem tolakodóan. Mint aki tudta, hogy a távolság is bizalom.

— Néha jobb, ha nem egyedül fázik — mondta. – Legalább tudja, hogy valaki látja.

Nem néztem rá. De nem mentem el.

És ez volt az első alkalom, hogy nem voltam egyedül. A csend nem volt kínos. Inkább olyan, mint egy puha takaró, amit ketten osztottunk meg. A levegő hűvös volt, de nem zavart. A testem fázott, a lelkem viszont... először melengetve érezte magát.

— Festettem régen — szóltam meg halkan, mintha egy titkot osztanék meg. – Mielőtt... mielőtt minden megváltozott.

David nem szólt. Csak várt. Mint aki tudta, hogy a csend néha többet mond, mint a kérdés.

— Volt egy galériám. Kicsi, de az enyém volt. A színek, az ecsetek... azok voltak az én szabadságom. A vászon volt az egyetlen hely, ahol nem kellett szerepet játszanom.

A hangom megremegett. Nem a hidegtől. Hanem attól, hogy újra kimondtam: volt egy életem. És elveszett.

— És most? — kérdezte halkan.

— Most csak nézem a falakat. Néha elképzelem, hogy újra festek. De már nem tudom, mit mondanék a színekkel.

David közelebb lépett. Nem tolakodóan. Mint aki nem akart megzavarni a gondolataimat, csak ott lenni, ha elcsúsznék.

— Én sem tudtam, mit mondjak, amikor visszajöttem — mondta. – Katona voltam. Afganisztán. Irak. Aztán... semmi. Csak csend. És parancsok, amik már nem szóltak semmiről.

Meglepett. Nem a múltja, hanem az, ahogy kimondta. Mintha a szavai is sebek lettek volna, amiket most először mutatott meg.

— Miért lett testőr? — kérdeztem.

— Mert nem tudtam nem védeni. Mert ha már nem harcolhattam, legalább figyelhettem. Legalább megakadályozhattam, hogy valaki újra összetörjön. A szívem egy pillanatra megállt. Mert tudtam, hogy nem általánosságban beszél. Hanem rólam.

— És sikerült? — kérdeztem, alig hallhatóan.

— Még nem.

A szél újra megmozdult. A hajam az arcomba csúszott, ő pedig óvatosan félresimította. Az ujja érintése nem volt birtokló. Inkább emlékeztető. Hogy még létezem. És én... én hagytam.

Egy apró szikra

Másnap reggel már korán a helyemen álltam, a lakótér emeletének lépcsőjénél. Az éjszaka alig engedett aludni: a tegnap képei, hangjai újra és újra végigfutottak a fejemben. A vállam még sajgott attól a feszültségtől, amit egész este cipeltem.

A levegőben friss kávé illata terjengett. A szakácsok és a többi személyzet is talpon volt már, várva a ház urának ébredését. Halk, alig hallható neszezés szűrődött ki a konyhából, kések surrogása a vágódeszkán, porcelán koccanása. Ez a ház ilyenkor is katonás rendben működött – és közben tele volt elfojtott feszültséggel.

Nem ment ki a fejből, ahogy az a rohadék hozzáért. Az a birtokló, fojtogató érintés. És az a vigyor... a tarkóm mögötti izmok azóta is megfeszülnek, valahányszor felidéztem.

Legszívesebben a pisztolyom markolatával ütöttem volna bele, hogy érezhessem, ahogy a csont enged az acél alatt.

De úgy istenesen. Erősen. Kibaszott fájdalmasan.

De aztán eszembe jutott az erkély. Az erkély, ahol Júlia olyan törekenyen állt. Meggyötörve, összetörve, szél cibálta hajjal. Erős, kemény katonaember létemre összeszorult a szívem.

Katonaként megszoktam a veszélyt, de akkor komolyan attól féltem, hogy egyetlen lépést tesz – előre, a mélybe, a semmibe.

Nem tette.

— Festő. — dünnyögtem magamban, amikor egy hang, egy istenverte hang figyelmeztetett, hogy valaki már ébren van.

Viktor. Ez a nyomorult. Szobájának ajtaja olyan erővel csapódott be, hogy szinte az egész kibaszott ház beleremegett, még a mellkasomban is megéreztem a rezgést.

— Reggelt. — Bökött oda nekem flegmán. És én? Én illedelmesen köszöntöttem őt.

— Jó reggelt, uram. Hogy aludt? — Pedig rohadtul nem érdekelt.

“Hogy miért nem tudtál megfulladni a saját hányadékodban?!” — Futott át a gondolataimon.

Legszívesebben elkaptam volna hátulról, és addig szorítottam volna a nyakát, amíg el nem törik, vagy amíg egy csepp levegő is van a tüdejében.

Képes lettem volna rá. Esküszöm!

Csak legyintett a kérdésemre. Jobb is.

Néztem, ahogy lavírozik az antik mahagónibútorok között, hogy elérje a bársekrényt, amiben isten tudja, milyen drága italok sorakoztak. Olyan volt ez neki, mint egy faragott szentély. Minden átkozott reggel kinyitotta a díszes ajtaját, és ivott, de sosem valami olcsó lötytyöt. Méregdrágát.

Undorodva figyeltem, ahogy ujjai, amik előző este a feleségének okoztak fájdalmat, most a fényesen csillogó kristály poharat szorongatták. A poharak tiszta csilingelése ingerelt, a jég zörrenése a kristályban olyan volt, mint valami groteszk díszmenet kezdete. Az aransárga lé,

valószínűleg whisky, lágyan ömlött a pohárba. Néhány csepp a kemény fapadlóra terített hófehér szőnyegre hullott. Ez a moslék csak vállat vont, amikor meglátta. Hát persze, mert nem neked kell eltakarítani, te söpredék.

Csak egyetlen korty, és már le is csúszott ennek a féregnek a torkán az értékes nedű. Majd felém fordult. Én pedig csak álltam. Nem mozdultam. Arcom a bennem dúló gyűlölet ellenére semleges volt.

— Mondd meg a szukanak, ha felébred, hogy ma pókereste van. Ne várjon haza.

— Igen, uram. Átadom az üzenetét Mrs. Jonesnak. — válaszoltam, de a kezem a testem mellett ökölbe szorult. Olyan erősen, hogy körmeim apró vérholdakat hagytak a tenyeremben.

Pöffeszkedve, mint valami gúnár az istenverte tanyán, úgy hagyta el a villát. Mikor végre kiment, a ház levegője fellazult. Egyetlen hosszú kilégzés, ami közben a vállaim lassan lejjebb süllyedtek. A csend olyan sűrű lett, hogy a saját szívverésemet hallottam.

A gondolataim megint a tegnap estére terelődtek. Júlia. A haja. Az ujjaim, ahogy elsimítottam a rakoncátlan fürtöt az arcából.

Három éve.

Három kibaszott éve figyeltem, ahogy napról napra sorvadt el a szemem láttára, és én nem tehettem semmit. A csend most szinte fojtogató volt.

– Jó reggelt, David! – csendült a hangja hirtelen mögöttem. A nyakszirtemen végigfutott a hideg; nem hallottam jönni. Katonaként ez hiba. Többé nem fordulhatott elő.

– Jó reggelt, Mrs. Jones. Hogy van ma reggel? – kérdeztem, és ezúttal őszintén érdekelt a válasz.

– Jól – felelte, bár a szeme mást mondott. Fáradtság, szégyen, ami nem az övé. Egy pillanatig rám nézett, és ez elég volt, hogy tudjam, nem aludt.

Aztán mintha vízen átsuhanó fény lett volna:

– Júlia. Hívjon a nevemen, kérem.

– Igenis, Júlia – bólintottam.

Ekkor eszembe jutott, hogy mit is üzent az a... nagyot nyeltem, mielőtt megszólaltam.

— Mr. Jones azt üzeni Önnek, hogy ma...

— Ma este pókerest. Ne várjam haza. Tudom. — vágott a szavaimba. Csak bólintottam némán.

— Van valami terve a mai napra, Júlia?

— Nem, nincs. — válaszolta, én pedig úgy néztem rá, mint egy gyerek, aki először látott valami megdöbbentő dolgot.

Nincs terv. Nincs vásárlás. Pedig ilyen esték után, mindig ezzel nyugtatta magát. Értetlenül álltam. Valószínűleg ez a döbbenet az arcomra is kiült, mert egy halvány, alig észrevehető mosolyt véltem felfedezni a szája sarkában.

— Ma nincs kedvem kimozdulni. A könyvtárszobában leszek. — folytatta. De ahogy rám nézett.

— Kövessen... és most nem kell az ajtó előtt szobrozni.

Ha nem a főnököm felesége lett volna, és nem az a nő, akit, ...jó, ezt inkább hagyjuk... ha csak egy átlagos nő lett volna, akkor most biztosan visszakérdeztem volna, hogy "Mi van?" De nem tettem.

Követem.

Követem a könyvtárszobába.

Ahogy az ajtó becsukódott mögöttünk, nem tehettem róla, de minden egyes mozdulatát figyeltem. Léptei lassúak voltak. Olyan lassúak, mintha attól rettegne, hogy a polcok árnyékából előlép a szörny, és azonnal felfalja. Tekintete a falakon lógó képekre tévedt.

— Látja a falon a festményeket? Azokat egykor én festettem. — Elhallgatott, de csak egyetlen pillanatra. — Viktor mindig lekicsinyelte a munkámat, egészen addig alázott és tiporta a földre az önbecsülésemet, amíg feladtam, és nem festettem többet... pedig egészen jól festettem. És egészen szépen fogytak. Sőt, megrendelésre is készítettem képeket.

Sóvárgó volt a hangja, amikor a falon lévő képekről és az egykori galériáról beszélt – aztán elhallgatott, mintha valami átkozott kapcsolót lenyomtak volna. Jézusom, ez a rohadék tényleg egy istenverte parazita.

Közelebb léptem, nem agresszíven, nem birtoklóan. Csak annyira, hogy lássa, érdekel, amit mond. És amikor beszéltem, a hangom szelíd, mégis határozott volt.

— Nem kellett volna abbahagyni.

Abban a pillanatban, ahogyan rám nézett... nem szégyellem, de úgy éreztem magam, mint egy istenverte tini.

— Tetszenek? — kérdezte őszintén meglepve, mint egy gyerek, aki éppen egy felismerhetetlen firkálmányról vár elismerő szavakat.

Hát tényleg nem látta, hogy mennyire tehetséges? Tényleg ennyire mélyre taposta az a rohadék az önbecsülését? Forrt a vérem.

— Gyönyörűek. Szinte élnek. És higgye el, asszonyom, nem hízelgéssel mondom ezt.

— Köszönöm. — Csupán ennyi volt a válasz, de nekem ez is elég volt, mert láttam a szemét.

A szemét, amiben valami felcsillant. Kibaszott halványan, de felcsillant.

— Talán újra elkezdem. — Suttogta, és nekem mosolyognom kellett. Kellett, mert talán visszakapcsoltam azt az átkozott kapcsolót, amit a férje kegyetlenül lenyomott.

— Mindenképpen. Én csak támogatni tudom az ötletet, asszonyom. — Támogatni? Legszívesebben követelném, hogy kezdje újra, és ne hagyja magát elbizonytalanítani.

Júlia pár másodpercig még a festményeit nézte, majd lassan végigsimított egy vászon szélén, mintha ezzel is bocsánatot kérne tőle, amiért évekre magára hagyta. Aztán megfordult.

– Szeret olvasni, David? – kérdezte halkán, mintha attól félne, túl hétköznapi kérdés egy ilyen ház falai között.

A gyomromban valami összerándult. Persze, hogy szerettem. Csak... nem ilyesmit szoktak rólam kérdezni. Össze is zavarodtam, mint egy újonc a kiképzés első napján.

– Igen... igen, szeretek – feleltem, talán túl gyorsan, és éreztem, hogy a tarkómon felfut a meleg. – Csak... a munkám miatt kevés idő jut rá.

– És mi a kedvence? – A hangja egyszerre volt kíváncsi és biztató.

Na, itt jött a zavar csúcspontja. Egy katona, egy testőr, akit golyóálló mellényben látnak, aki könnyedén kinyírna egy maréknyi ellenséget... és a kedvenc könyve? Egy szerelemről és pusztulásról szóló klasszikus. A nyelvemre haraptam, de végül kimondtam.

– Üvöltő szelek.

Egy pillanatra nem szólt semmit. Csak rám nézett. Nem gúnyosan, nem értetlenül – inkább úgy, mintha hirtelen látott volna belőlem valamit, amit eddig nem.

Odament a polchoz, ujjai végigfutottak a bőrkötéses gerinceken, majd levette a könyvet. A borítót simította, mintha régi ismerőst üdvözlne.

– Évek óta nem vettem a kezembe – mondta. – Akkor kezdjük el most.

Leült a bőrborítású olvasófotelbe, én pedig megálltam pár lépésre tőle. Nem utasított, hogy üljek, nem mondta, hogy maradjak – egyszerűen csak kinyitotta a könyvet, és olvasni kezdett.

A hangja betöltötte a szobát. Meleg, mégis éles kontúrt rajzolt a szavak köré. Éreztem, ahogy a vállamból kiszökik a feszültség, és bár állva maradtam, a talpam gyökeret vert a szőnyegben.

Az első oldalaknál még a szöveget figyeltem, aztán már inkább őt. A szavait, ahogy formálta, a lélegzetét két mondat között, az apró szüneteket, amiket csak nekem hagyott ott. Olyan volt, mintha nem egy történetet hallgatnék, hanem egy bizalmas vallomást.

Azt hiszem, akkor kezdtem el érteni, hogy ez a pillanat veszélyesebb, mint bármelyik tűzharc, amin valaha átmentem. Mert ha megszokom ezt a hangot... talán már nem fogom tudni elengedni. Azt persze még nem sejtettem, hogy másnap újra itt leszünk. És azután is.

Ellenállás

Másnap is ott voltunk. Ott, a könyvtárban. Én pedig olvastam. Hangosan. A kedvenc könyvéből. Olyan volt ez, mint valami tiltott rituálé, amit csak mi ketten ismertünk. Másnap, harmad-, negyed- és ötödnap is. Mindig.

Én pedig élveztem.

Felüdülés volt a lelkem sivár sivatagjában ez a néhány óra. Ő nem tett semmit. Csak ott volt. Hallgatott. És figyelt. Szinte itta a szavaimat, mintha minden mondat egy korty víz lett volna a szomjúságra.

Egyszer el is mosolyodtam ezen. De ő ezt is észrevette. Mindig mindent észrevett. Irigyeltem ezt a képességét.

— Elmosolyodott, asszonyom. — törte meg a könyvtárszoba csendjét, amit csak az én hangom töltött meg. A könyvek illata abban a pillanatban, mintha ezerszer erősebben lengte volna körül az alakunkat. Furcsán intim volt. — Pedig nem egy vidám részlet, amit olvasott.

Éreztem, ahogy a szavak közt valami apró, meleg szikra cikkan át — és tudtam, hogy ez több, mint egyszeri pillanat.

Néhány nappal később a régi könyvtár ajtaját kitarva a sötétbarna polcok árnyéka úgy ölelte körbe engem, mintha titkokat őriznének. A levegőben por és enyhe festékillat kúszott az orromba — ismerős, biztonságos illat, amitől a vállam óhatatlanul lejjebb engedett.

A legbelső asztalnál ültem. Elöttem a bőrkötéses Üvöltő szelek, benne a megszokott könyvjelző, ugyanott, ahol legutóbb abbahagytuk. Egyetlen hajtincs megint az arcomba hullott, amit most ismételten ő, Dávid simított félre. Ujja hűvös volt, de a mozdulat gyengéd; a bőrömön apró bizsergés futott végig. A mozdulat rövid volt, de a csendben mégis hosszabbnak tűnt, mint kellett volna.

— Hoztam magának valamit — mondta halkán Dávid, és elém tette a csészét. A fehér porcelán oldalán a hajszálrepedés ott kacskaringózott, mint egy titkos jel, amit csak mi ketten értettünk. Mosolyogva markoltam meg a meleg bögrét, ujjaim egy pillanatra összeérték az övével. Nem engedték azonnal.

Valahol a könyvtár másik végében halk zene szólt — ugyanaz a dallam, amit először véletlenül hallottunk együtt. Azóta tudtuk: ha ez szól, a kinti világ bezárul, és minden más kint marad.

Dávid az asztal mögé lépett, ujjai a széktámla peremén pihentek. A közelség nem volt tolakodó, de elég ahhoz, hogy érezhessem: figyel, de nem korlátoz. Felnyitottam a könyvet, és mosolyogva mondtam:

— Csak egy fejezet...

A régi állólámpa meleg, sárgás fénye beborította a teret. Odakint hideg, szürke délután telepedett a városra, bent viszont a fény és a könyv lapjainak halk surrogása teremtette meg a saját kis időzónánkat.

De a csend kettészakadt.

A nyugalom nem tartott sokáig. Az ajtó felszakadt, mintha egy hurrikán tépte volna fel. Viktor. A nevét nem kellett kimondani: a testem tudta. A jelenléte jeges villámként hasított belém. A gyomromban fagyos ököl szorult össze. A szívverésem dobolva váltott ritmust — nem izgalomból, hanem abból a dermesztő félelemből, amihez a testem már sajnos reflexből idomult. A könyv tompán puffant az asztalon, amikor kicsúszott a kezemből. Néhány lépéssel mellettem termett, megragadta a csuklómat, és felrángatott a székről.

Részeg. Megint.